

EVIGT LIV ER AT KENDE GUD OG HANS SØN JESUS KRISTUS

NUMMER 5

1. MARTS 1922

71. AARGANG

NYE VIDNESBYRD OM JESUS KRISTUS.

Af Dr. *James E. Talmage* i Salt Lake Tabernakel.

(Fra »Liahona«.)

(Fortsat fra Side 54.)

Og det skete, at de atter horte Røsten og forstod den ikke;

Og atter tredje Gang horte de Røsten, og de aabnede deres Øren for at høre den, og deres Øjne var vendt mod Lyden deraf, og de skuede bestandig mod Himmelen, hvorfra Lyden kom;

Og se, den tredje Gang forstod de Røsten, som de horte, og den sagde til dem:

Ser min elskelige Son, i hvem jeg har Velbehagelighed, i hvem jeg har herliggjort mit Navn; horer ham!

Og det skete, at da de forstod Røsten, kastede de deres Øjne op igen mod Himmelen, og se, de saa' en Mand nedstige fra Himmelen; han var klædt i en hvid Kjortel, og han kom ned og stod midt iblandt dem; og hele Mængdens Øjne var vendt mod ham, og de vovede ikke at aabne deres Mund, den ene

til den anden, og de vidste ikke, hvad det havde at betyde; thi de tænkte, at det var en Engel, som viste sig for dem.

Og det skete, at han udrakte sin Haand og talte til Folket, sigende:

Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem Profeterne vidnede, at han skulde komme til Verden;

Og se, jeg er Verdens Lys og Liv, og jeg har drukket den bitre Kalk, som Faderen har givet mig, og har herliggjort Faderen ved at paatage mig Verdens Synder, hvorved jeg har lidt alle Ting efter Faderens Vilje fra Begyndelsen.«

HANS VIRKSOMHED BLANDT DEM.

Jeg beder Eder selv læse og overtænke disse herlige Kapitler, da Tiden her ikke tillader mig at læse mere. Læs om Herrens Virksomhed blandt Nephiterne, hvorledes han kaldede og beskikkede 12 Vidner, som skulde være hans udvalgte Disciple, og hvem han gav Fuldmagt til at dobe, til at meddele den Helligaand ved Haandspaalæggelse, til at være Folkets Lærere og Vejledere og oprette Kristi Kirke paa det vestlige Fastland.

Vi bringer det Vidnesbyrd til Verden, at omtrent 6 Uger fra Herrens Himmelfart fra Oliebjerget, som Østens Optegnelser beretter om, betraadte den opstandne Frelser den vestlige Halvkugle; han viste sig personligt og lod en Skare af Vidner beføle hans Hænder og Side, og disse var personligt saa vel som ved Guds Inspiration overbeviste om, at han var et virkeligt Væsen med et Legeme af Kød og Ben, hvori Saa-rene fra Golgatha endnu var synlige. De faldt ned for hans Fødder og kaldte ham deres Herre og Gud. Han bebrejdede dem ikke herfor og sagde ikke, at de skulde tilbede Faderen i Stedet for ham, thi han var blevet fuldkommen gennem Opfyldelsen af det Hverv, Faderen havde givet ham at udføre, og hvortil han var blevet kaldet og beskikket. Han var deres Gud og tog imod deres Tilbedelse som deres Gud.

Faderens Røst hørtes ved Forklarelsen paa Bjerget, og han

tilkendegav for Peter, Jacob og Johannes, som udgjorde Præsidentskabet over de Tolv og over Kirken efter Mesterens Bortgang, at den ny Husholdning var oprettet. Lad os tænke lidt nærmere over dette. Disse tre Mænd var opvokset under Jodernes Sæder og Skikke, trods aarelang Undervisning, troede og rettede de sig endnu efter Loven og Profeterne, og ligesom de Skriftkloge citerede og henførte de til Loven og Profeterne. Her saa de deres Mester, med hvem de havde vandret og sovet, hungret og tørstet, spist og drukket, her saa de ham herliggjort for deres Øjne, og Moses, der for dem var Lovens Personliggørelse, samt Elias, den største blandt Profeterne, betjente ham. Begge viste de Ærbødighed mod dette ringe, men alligevel mægtige Væsen, hvis Tjenere de var. Medens de forundrede sig og lyttede, hørte de en Røst fra Skyen sige: »Denne er min Son, den elskelige, i hvem jeg har Velbehag, hører ham!« De skulde høre Ham, ikke Moses og Elias, der var hans Tjenere og viste ham Ærbødighed.

Saaledes lod Røsten fra Faderen til Nephiterne, og han tilføjede noget, som ikke findes i de jodiske Skrifter: »i hvem jeg har herliggjort mit Navn, hører ham!« Jesus Kristus, den samme, som var bleven korsfæstet paa Golgatha, opstegen fra Graven og bleven set og hørt af de trofaste i Østen, stod nu personlig for sit Folk i Vesten. Han underviste dem om mange Ting, som han havde lært sit Folk i Judæa og Galilæa, gav dem igen Begyndelsen af sin Bjergprædiken, advarede dem mod Strid og Trætte, underviste dem om, hvorledes Evangeliets frelsende Ordinancer skulde udfores, og bod dem give Kirken hans Navn. Han bebrejdede dem deres Mangel paa Forstaaelse, da de spurgte, hvad Navn de skulde give Kirken, og sagde omtrent følgende: »Hvad Navn burde den have! Hvis Kirke er den? Er den Moses Kirke? Hvis saa er, da giv den Moses Navn. Dersom den er en af Profeternes Kirke, opkald den da efter denne Profets Navn. Er den et Menneskets Kirke, da opkald den efter dette Menneske. Men er det min Kirke, da er der kun ét Navn, som den med Rette kan bære, og det er

mit Navn.« Derfor blev den kaldt Jesu Kristi Kirke, og alle de, som adlød Betingelserne for at være Medlemmer i denne Kirke, blev indlemmet og delagtiggjorte i de Velsignelser, som aldrig ophører og forgaar.

Mormons Bog er et nyt, selvstændigt Vidne om Kristus, hans Fødsel i Bethleem i Judæa, Barn af Maria, hans Lærergerning, hans formelle Død, hans Stilling som Herre, Frelser og Førløser, og om hans Navn, ved hvilket Menneskene kan opnaa Frelse. Denne Bog er, hvad den udgives for, en Beretning nedskreven paa den Tid, og den udgør et selvstændigt og yderligere Vidnesbyrd om Sandheden af Historien om vor Herres og Frelsers, Jesu Kristi, Mission.

HANS KOMME FORUDSAGT.

Enhver af Eder bor noje overveje de Meninger, der i sin Tid gjorde sig gældende om Messias, der skulde komme til Jordan blandt Joderne. De lærde Skriftkloge havde i Aarhundreder forkyndt Messias Komme, det var deres Prædikeners Hovedemne og Grundlaget for deres Udlæggelser i Synagogerne, de holdt sig til Traditionen, men vilde intet høre om den Messias, der var kommen, de vilde vedblive at forvente ham, og da han virkelig kom, saaledes som deres Profeter havde forudsagt, at han skulde komme, forkastede de ham. Han skulde fødes i en kongelig Slægt, der var kongelig i deres Øjne. Mindes I ikke, at da Engelen forkyndte for Maria, at hun var den forudbeskikkede Jomfru, som skulde blive Moder til Guds Søn, spurgte hun paa en meget naturlig, men betegnende Maade, ifølge Lukas Beretning:

»Men i den sjette Maaned blev Engelen Gabriel sendt af Gud til en Stad i Galilæa, som hedder Nazareth,

til en Jomfru, som var trolovet med en Mand ved Navn Josef, af Davids Hus, og Jomfruen hedte Maria.

Og Engelen kom ind til hende og sagde: »Hil være Dig, Du benaadede! Herren er med Dig, Du velsignede blandt Kvinder!«

Men der hun saa ham, forfærdedes hun over hans Tale, og tænkte paa, hvad dette skulde være for en Hilsen.

Og Engelen sagde til hende: »Frygt ikke, Maria! Thi Du har fundet Naade hos Gud.

Og se, Du skal undfange og føde en Son, og Du skal kalde hans Navn Jesus.

Han skal være stor og kaldes den Højestes Son, og Gud Herren skal give ham Davids, hans Faders, Trone.«

Her standser vi et Øjeblik. Maria var ikke den Højeste. Engelen sagde, at Guds Søn skulde blive undfanget og født som hendes Søn, men han var ogsaa den Højestes Søn, Son af den evige Fader i Kodet saa vel som i Aanden, i hvilken sidste Betydning vi alle er den evige Faders Sønner og Døtre. Han var den enbaarne, Faderens enbaarne i Kodet, en Son af Maria, den rene Jomfru i Nazareth, og af den Højeste.

»Og han skal være en Konge over Jakobs Hus evindeligt, og der skal ikke være Ende paa hans Kongerige.«

Men Maria sagde til Engelen: »Hvorledes skal dette gaa til, efterdi jeg ikke kender Mand?«

Og Engelen svarede og sagde til hende: »Den Hellig-Aand skal komme over Dig, og den Højestes Kraft skal overskygge Dig; derfor skal ogsaa det Hellige, som fodes af Dig, kaldes Guds Søn.«

Tydelige og klare er Skriftens Ord, og kun naar vi søger at indflette en lærd Teoris Forvanskninger, bliver de vanskelige at forstaa. Menneskene burde modtage Skriften i al dens Ligefremhed, uden at bortforklare den paa en eller anden Maade.

SKRIFTEN STADFÆSTES.

I har læst Kristi Slægtregister, som to af Evangelisterne, Matthæus og Lukas, forklarer det. Kritikere har paavist, hvad de betragter som alvorlige Uoverensstemmelser, men deres Kritik er ensidig. Evangelierne indeholder kun ét Slægtregister af Kristus. De to, der tales om, er ét. Det ene er Slægtlinjen

af Arvingen til Davids Trone, dette findes hos Matthæus, og det andet er Jesus af Nazareths Slægtregister som Son af Maria, dette fremsættes af Lukas. Der er for ganske nylig foretaget Undersøgelser af Englands filosofiske Selskab angaaende Jesus af Nazarets Slægtregister, disse Granskninger kommer til samme Resultat som Skriften. Engelen sagde til Maria:

»Og Gud Herren skal give ham Davids, hans Faders, Trone.« Baade Joseph og Maria nedstammede fra David.

Hvis hun ikke havde været af kongelig Slægt, tror jeg ikke, hun havde besvaret Engelens Ord med Sporgsmaalet: »Hvorledes skal dette gaa til, efterdi jeg ikke kender Mand?« Hun vilde rimeligvis havde sagt: »Hvorledes kan dette ske, da jeg ikke er af kongelig Afstamning?« Hun vidste, at baade hendes trolovede Mand og hun selv var af kongelig Afstamning, og det lærde Selskab af Videnskabsmænd erklærer nu, at havde Davids Trone gaaet i Arv efter jødisk Skik til den Tid, da Kristus blev fodt, var den retmæssige Arving Joseph, Tommermanden fra Nazareth, og han vilde have været Jødernes Konge. Ligeledes vilde Jesus, Marias Barn og Josephs formodede Son, som han havde anerkendt som sin egen, lovligt være bleven Jødernes Konge for Korsfæstelsen, thi Joseph var da allerede død.

KRISTUS VAR VIRKELIG JØDERNES KONGE.

De Ord, Pilatus lod anbringe over Korset, var ikke tomme. Han vidste, at denne taalmodige, lidende Mand, hvis Hæderrettelse han tillod af Frygt for sin egen Stilling, Frygt for Rom, hvor han søgte politisk Indflydelse, ikke var noget almindeligt Menneske. Loven krævede, at Forbryderens Navn skulde anbringes ovenover dennes Hoved paa Korset, og Pilatus befalede at skrive paa Latin, Græsk og Hebraisk: »Dette er Jesus, Jødernes Konge.« Da Ypperstepræsterne og de Skriftkloge læste dette, gik de til Pilatus og sagde: »Skriv ikke Jødernes Konge.« Men Pilatus sagde: »Hvad jeg skrev, det skrev

jeg.« De maatte lade det staa, og den spottende Skare, som gik forbi den lidende Skikkelse paa Korset, raabte med haanende Stemme: »Dersom Du er Jødernes Konge, da stig ned af Korset;« de vidste ikke, at han kunde have gjort det, og at han virkelig var Jødernes Konge. Han søgte ikke jordiske Fortrin, som Satan havde fristet ham til at gore, han erklærede til Pilatus: »Mit Rige er ikke af denne Verden,« men han var og er Jødernes Konge, og han skal komme igen og regere over den hele Jord.

KRISTUS SKAL KOMME IGEN.

I Dag er vi nærmere end nogensinde den Tid, da den korsfæstede og opstandne Kristus skal komme tilbage, og lad mig tilføje, nærmere end mange af os er villig til at indrømme og maaske ønsker at være. Som en af de ringeste blandt hans Tjenere, kaldet til at bære Vidnesbyrd om hans Frelsergørelse, ønsker jeg at sige til Eder, at hans Komme nærmer sig, jeg véd, at han lever, at han er et personligt Væsen med et Legeme af Kød og Ben, det samme Legeme, som blev korsfæstet, det samme, som han tog op af Graven, da han udsteg af denne. Han kommer, og hans Genkomst er nær.

Alle vi, som har paataget os hans Navn, vil berede os paa hans Komme. Al Ære, Tak og Pris tilkommer ham, som gav sit Liv for at frelse Menneskene, ham, som overvandt Dødens og Djævelens Magt, som var og er og altid vil vedblive at være Kongernes Konge og Herrernes Herre, vor Frelser og Forløser Jesus Kristus. Dette er min ydmyge Bøn i hans hellige Navn. Amen.

TRO OG GERNING.

»Hvad gavner det, mine Brodre, om nogen siger, han haver Troen, men haver ikke Gerninger? Mon den Tro kan frelse ham? Dersom en Broder eller Soster er nogen og fattes den daglige Næring, men nogen af Eder siger til dem: »Gaa bort i

Fred, varner Eder og mætter Eder; men I giver dem ikke det, som hører til Legemet's Nodtorft.« Hvad gavner det? Ligesaa og Troen, dersom den ikke har Gerninger, er den død i sig selv. Der maatte da nogen sige: »Du har Troen, og jeg har Gerninger; vis mig Din Tro af Dine Gerninger, og jeg vil vise Dig min Tro af mine Gerninger.« Du tror, at Gud er én; Du gør vel; Djævlene tror det ogsaa, og skælver. Men vil Du vide, o, Du forfængelige Menneske, at Troen uden Gerninger er død? Er ikke vor Fader Abraham retfærdiggjort ved Gerninger, da han offrede sin Son Isak paa Alteret? Ser Du, at Troen virkede ved hans Gerninger, og at ved Gerninger blev Troen fuldkommet, og Skriften blev opfyldt, som siger: »Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed, og han blev kaldet Guds Ven.« Ser I nu, at et Menneske retfærdiggøres ved Gerninger og ikke ved Troen alene? Desligeste og Rahab, Skøgen, blev hun ikke retfærdiggjort ved Gerninger, da hun annammede Sendebudene og udlod dem ad en anden Vej? Thi ligesom Legemet er dødt uden Aand, saaledes er ogsaa Troen død uden Gerninger.« (Jakob 2, 14—26).

Det er en almindelig antaget Mening, at det ikke er nødvendigt at rette sig efter nogen bestemt Lov eller nogen som helst Ordinance for at sikre sig Herlighed, Lyksalighed og Ophøjelse i Guds Rige. Mange tænker, at dersom de lever et moralsk Liv og ikke overtræder Landets Love, men fører et ærligt og dydigt Levned, da vil alt gaa godt for dem, enten Evangeliets Ordinance iagttages eller ikke.

Denne Idé har mange faaet ved at betragte den religiøse Strid og Uenighed, som er omkring os.

Disse Forhold har bragt mange til at holde sig fra alle religiøse Samfund og anser alle Ordinance for unødvendige. De sætter derfor deres Haab alene til gode Gerninger og et retskaffent Liv, som det eneste Middel til at sikre sig Adgang til Guds Rige, medens andre er af den Mening, at tro paa den Herre Jesus Kristus er alt, hvad der behøves. Syndsforladelse er da sikret, siger de, og Lydighed mod Ordinance er kun en

Form eller Ceremoni uden nogen særlig Betydning som Frelsemiddel. En Person, som ikke tror paa Nødvendigheden af at underkaste sig Evangeliets Ordinancer, men lever moralsk og samvittighedsfuldt, er vistnok mere respektabel end den, som adlyder Ordinancerne og dog maaske hverken er moralsk eller samvittighedsfuld, men dette gør derfor ikke Ordinancerne unødvendige. En saadan Person maa man naturligvis agte, men om vi beundrer og foretrækker dennes Ærlighed fremfor den andens Hykleri, saa vil det dog ikke bevise, at Lydighed mod Ordinancerne bor eller tør tilsidesættes, eller at den Forstnævnte ikke vilde have været endnu bedre, hvis han havde adlydt dem.

Menneskene kan ikke være retfærdiggjorte, naar de nægter at adlyde Ordinancerne, som Gud har indstiftet, fordi de ser saa megen Strid og Uenighed blandt de, som siger, at de er Kristi Efterfølgere. Det vil ikke være tilstrækkelig Undskyldning for Forsømmelsen af deres Pligter. Kun faa, som kender Biblens Indhold, vil nægte, at visse Ordinancer var nødvendige og bindende i gamle Dage, og at de derfor blev adlydt. Det Eksempel paa Lydighed, som Jesus Kristus viste, og de mindeværdige Ord han yttrede, da han gik til Johannes ved Jordans Flod for at dobes, maa i sig selv være tilstrækkeligt til at overbevise enhver om, at han ansaa Ordinancer for at være nødvendige og bindende. Han, den evige Faders Søn, ved hvem Verden var skabt, som var hellig og uden Synd, ansaa det for nødvendigt at vise Lydighed til Daabens Ordinance for »at fuldkomme al Retfærdighed«. Det forekommer maaske mange ydmygende at gaa hen og blive begravet i Daabens Vande, men Guds Søn ansaa det ikke for nedværdigende at vise Lydighed mod sin Faders Befalinger, og han lærte sine Disciple at gøre det samme og tillige at lære andre, som i Fremtiden maatte komme til at tro paa ham.

Der gjordes ingen Undtagelse, fordi Saulus (senere kaldet Paulus) havde hørt Herrens Rost fra Himlen, eller at Cornelius havde været betjent af en hellig Engel; de maatte

alligevel underkaste sig Herrens Befalinger og blive døbt til deres Synders Forladelse, og saa erholde den Hellig-Aands Gave for siden at vandre i et nyt og helligt Levned. Dersom de ikke havde adlydt disse Fordringer, vilde de ikke have været beredte til at indgaa i Guds Rige; thi Jesus siger: »Uden at nogen bliver født af Vand og Aand kan han ikke indkomme i Guds Rige.« Han blev selv født af Vand, da Johannes døbte ham, thi han steg straks op af Vandet, og da modtog han ogsaa Daaben med den Hellig-Aand og Ild eller med andre Ord, han blev født af Aand. Jesus blev saaledes et Eksempel for alle, som tror paa ham og holder hans Befalinger. En moralsk, oprigtig og samvittighedsfuld Vandel fritager Ingen fra at følge ham og vise Lydighed til disse Ordinancer. Hvor urimeligt er det at tænke, at det skulde være nødvendigt for et rent og helligt Væsen som Jesus paa denne Maade at fuldkomme al Retfærdighed, og at anse det for unødvendigt for syndefulde Mennesker. Folk kan indbilde sig, at de tror paa og elsker Jesus, men for at vise denne Tro og Kærlighed, maa de holde hans Befalinger.

Skont de forskellige Samfund er indbyrdes uenige om, hvad der er Kristi Befalinger, saa er hans Befalinger dog tydeligt nok angivne i den hellige Skrift, og naar de bliver fremsatte af de, som har Myndighed til at lære, under Indflydelse af Guds Aand, vil enhver blive overbevist om Sandheden og den store Nødvendighed af at adlyde dem. De vil indse, at for at behage Gud og sikre sig Adgang til hans Rige, er det nødvendigt at tro, at Jesus Kristus er Guds Søn, at omvende sig fra Synd, at blive døbt til Syndsforladelse og modtage Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave; de vil indse, at disse er Ordinancer, som maa adlydes for at kunne indkomme i Guds Rige.

Da Folkemængden paa Pinsedagen troede, at Jesus var Guds Søn, som en Følge af hvad de havde hørt og set, raabte de til Apostlene: »I Mænd, Brødre, hvad skulle vi gøre for at vorde salige«, svarede Peter: »Omvender Eder, og hver af Eder

lade sig dobe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skal faa den Hellig-Aands Gave«. De adlod og modtog der- ved de lovede Velsignelser. Disse Betingelser, som var nød- vendige i fordums Dage, er ligesaa nødvendige for Menne- skene i vore Dage. Herren er uforanderlig, og hans Love og Ordinancer er ogsaa uforanderlige. Han har indstiftet og anvist Midlerne, ved hvilke Menneskene kunne komme til ham, og det er den eneste Vej, som man kan vandre paa med Sikkerhed, »thi ligesom Legemet er dødt uden Aand, saaledes er Troen dødt uden Gerninger«.

DØDEN — OG HVAD DER FØLGER EFTER.

Af Henning Jensen.

(Fra »København«.)

Der er utvivlsomt i vor Tid stor Interesse for, hvad der følger efter Døden. Materialismens Paastand, at der følger ingenting efter, er ikke mere paa Mode i intelligente Kredse. Den er nu sunken ned til de Kredse, som ikke staar i noget som helst Forhold til Aand. Materialismen begyndte her, lige- som i andre Lande, som en tildels berettiget Opposition mod en Kirke, der var stivnet i Bogstav-Kristendom; den havde højtbegavede og aandfulde Ordforere; den var — saa under- ligt det lyder — en Tid virkelig en *Aandsmagt*, skøndt den *fornægtede* Aand. Saadan gaar det, naar Kirken, som altid skulde holde Aandslivet *strømmende* som en levende Flod, naar den sætter Dæmninger for det, saa det bliver som et *stillestaaende* Vand; saa maa Aanden bane sig Vej paa anden Maade. Og her hos os banede den sig saa Vej gennem den Brandesianske Bevægelse. Denne Bevægelse havde aldrig faaet den Magt, som den faktisk fik over den intelligente Ungdom, hvis der ikke havde været *Aand* i den, og hvis den ikke havde staaet overfor en Kirke, der spærrede Aanden inde bag en Dæmning af forbenede Dogmer og Læreforskrifter.

Men en aandelig Bevægelse, der fornægter Aand som en selvstændig Magt, en aandelig Bevægelse, der vil gøre Aandens Liv afhængig af Hjernen, saaledes at Aanden dør samtidig med Legemet, den har ingen Livskraft, den stivner snart i Dogmer, der er endnu urimeligere end Kirkens.

For Øjeblikket synes jeg, det gaar Materialismen paa samme Maade som Kirken; der er ingen strømmende Bevægelse i den; og det vil sige, der er ingen Aand i den. Thi hvor der er Aand, der er altid strømmende Liv. Og kommer der et eller andet Sted i Kirken — f. Eks. i Ryslinge — en Bevægelse, saa strømmer Ingeniørerne, med Pastor Morten Larsen i Spidsen, til fra alle Sider for at rejse en Dæmning. Og det vil sandsynligvis lykkes ogsaa denne Gang. — Formodentlig gaar det paa samme Maade i den materialistiske Menighed. Er der en eller anden, der vil forsøge at bryde ud, vil man sandsynligvis sørge for at gøre ham uskadelig. — Men Følgen af disse Dæmningsforsøg baade i den materialistiske og den kirkelige Menighed er ganske simpelt den, at de mister Magten over den intelligente Del af Folket, navnlig Ungdommen.

Den Interesse, som i vor Tid har grebet en Mængde Mennesker rundt om i Verden for det Spørgsmaal, hvad der ligger bagved Døden, den er da ogsaa fremkommen ganske uafhængig baade af Materialismen og Kirken. At Materialismen ikke beskæftiger sig med dette Spørgsmaal er jo en Selvfølge; thi det vigtigste Dogme i Materialismens Tro er jo, at der ikke ligger noget bagved Døden. Kirken derimod tror, at der følger et Liv efter Døden, men det Svar, den giver paa de Spørgsmaal, som kan opstaa herom, er lidet tilfredsstillende.

Den lutherske Kirkes Svar paa, hvad der følger efter Døden, er givet i den Augsburgske Konfessions 17. Artikel og lyder saaledes:

»Ligeledes lærer de, at Kristus skal aabenbare sig ved Verdens Ende for at holde Dom, og han skal opvække alle Døde, give de fromme og udvalgte et evigt Liv og evindelige Glæder, men fordømme de ugudelige Mennesker og Djævlene til at pines uden Ende.

De fordømmer Gendoberne, som mener, at der skal være Ende paa de fordømte Menneskers og Djævlens Straffe.«

Man vil her lægge Mærke til, at den lutherske Kirkes officielle Bekendelsesskrift ikke har nogen Oplysning om, hvordan det gaar et Menneske *straks* efter Doden. Man tænkte sig formodentlig, at ved Doden faldt Mennesket i en Slags Sovn, som varede lige til Dommedag. Under denne lange Sovn var der slet ingen Udvikling. De sovende Dode blev ved at staa paa samme Standpunkt som den Gang, de dode, de blev hverken værre eller bedre. Naar saa Dommens Dag kom, saa rejste de sig af Gravene med de Legemer, som de en Gang havde haft her paa Jorden, og saa blev de fromme sendt hen et Sted til evindelige Glæder, og de ugudelige blev sendte til et Sted, hvor de skulde pine uden Ende.

Den lutherske Kirkes Opfattelse er altsaa egentlig den, at naar et Menneske dør, saa er det afgjort, hvad Dom han vil faa; thi der foregaar ikke nogen Forandring med ham fra Dødsdagen til Dommedagen. Han sover. Og naar han vaagner paa Dommedag, saa er det kun for at blive sendt til Helvede til evig Pine, — hvis han har hørt til de ugudelige. — Man maa her spørge, om det ikke havde været mere stemmende med Guds Barmhøjertighed, om han lod dem blive ved med at sove til evig Tid. — Tænk om en Fa'r en Dag har været bortrejst. Han kommer hjem om Aftenen og faar at vide, at et af hans Born har været meget uartig; men nu er Barnet gaaet i Seng og sover. — Ja, siger Faderen saa, lad ham nu sove i Nat. Men i Morgen, saa skal jeg vække ham, og saa skal jeg blive ved at pine ham saalænge, jeg har Magt over ham.

Det kirkelige Parti i Danmark, som nærmest deler den lutherske Kirkes Opfattelse af, hvad der følger efter Døden, er Indre Mission. Dog er der den Forskel, at medens den lutherske Kirke mener, at de ugudeliges evige Pinsler først begynder paa Dommens Dag, saa mener Indre Mission, at Pinen begynder *straks* efter Doden. De vantro — det vil i Reg-

len sige de, som ikke er Missionsfolk —, de bliver straks efter Døden sendt til Helvede, medens Missionsfolkene straks kommer i Himmerig.

Jeg tror nu, at der er mange Missionsfolk, som i deres Hjærte har en anden Mening, men de ledende Missionspræster mener, at de »vantro« gaar ind til den evige Pine straks efter Døden.

De grundtvigske Præster og kirkelig Centrums Præster holder ikke af at udtale sig om, hvad Skæbne der venter dem, der ikke deler Kirkens Tro, straks efter Døden. De fleste af dem er ganske sikkert absolut uenige med Missionspræsterne, men de holder ikke af at lade denne Mening komme for tydeligt frem. — Der forefaldt i Efteraaret 1920 en ret betegnende lille Episode. Domprovst Martensen-Larsen i Roskilde havde skrevet en Bog »Jairi Datter«, i hvilken han havde anbefalet at bede for de Døde. Denne Bog blev anmeldt i »Indre Missions Tidende« af Pastor Kold. Han skriver i sin Anmeldelse bl. a.:

»Derfor kan jeg ikke sige andet om en saadan Bog som »Jairi Datter«, trods det meget gode og sande, som findes i den, end at det er en farlig Bog, som Satan nok skal forstaa at bruge i sin Tjeneste til Skade for Guds Rige.«

Den katolske Kirke har en mere menneskelig Lære om Tilstanden straks efter Døden for de Mennesker, om hvis Sælighed der kunde være nogen Tvivl, end den lutherske Kirke. Den mener nemlig, at saadanne Mennesker efter Døden kommer til at gennemgaa en Renselses-Proces i Skærsilden, indtil de er skikkede til at komme i Himlen. — Heri ligger der utvivlsomt en dyb Sandhed. Men dette Spørgsmaal om Tilstanden straks efter Døden skal jeg i en senere Artikel komme nærmere ind paa.

OM AT ARBEJDE FOR ÉT OG FORVENTE NOGET ANDET.

Af *O. Swett Marden.*

Ingen kan vinde Velstand, saalænge han i Virkeligheden venter eller næsten venter at forblive fattig. Hvad vi venter, har vi nogen Udsigt til at faa; intet at vente, er intet at faa.

Hvor kan man vente at naa Sejrens Maal, naar hvert Skridt, man tager, er traadt paa Nederlagets Vej?

At gøre forkert Front og spejde ud imod det mørke, det nedslaaende og haablose er nok til at gøre vor Stræben resultatløs, om vi end arbejder aldrig saa meget i modsat Retning af den, vi ser i.

De færreste Mennesker gør rigtig Front her i Livet. De ophæver Virkningen af en stor Del af deres Arbejde, fordi deres Sinds Retning ikke svarer til deres Stræben; imedens de arbejder for eet, venter de i Virkeligheden noget helt andet. De modarbejder og fordriver selve det, de søger, ved ikke at indstille deres Sind paa rette Maade overfor det. De gaar ikke til deres Gerning med den Sejrsvished, der tiltrækker og fremtvinger Resultater, den Afgjorthed og Fortrosthed, som ikke kender til Nederlag.

At begære Rigdom og dog stedse vente Fattigdom, aldrig at tvivle om sin Evne til at opnaa det, man længes efter, er ligesom at prøve at naa Øst ved at rejse mod Vest. Der findes intet filosofisk System, der kan hjælpe den til at sejre, som altid tvivler paa sin Evne i saa Henseende og derved tiltrækker Nederlaget. Den, der vil sejre, maa have Sejren i sin Tanke. Hans Tanke maa udvikle, maa skabe, konstruere, opfinde og fremfor alt forvente det bedste.

TANKE-GLIMT.

Der er ingen faldne Dyr, men mange faldne Engle.

*

Det er lettere at gøre det Gode end det Onde.

*

Guddommelig Inspiration er at pleje gode Tanker.

*

Ingen kan besudle Dig, Du gør det selv.

VÆR GLAD

Vær glad, naar Faren vejer
hver Evne, som Du ejer:

Jo større Sak,

des tyngre Tak,

men desto større Sejer!

Gaar Støtterne i Stykker

og Vennerne faar Nykker,

saa sker det blot,

fordi Du godt

kan gaa foruden Krykker.

— Enhver,

Gud sætter ene,

han selv er mere nær.

(B. Bjornson.)

INDHOLD:

Nye Vidnesbyrd om Jesus	Om at arbejde for ét og for-
Kristus 65	vente noget andet 79
Tro og Gerning 71	Tanke-Glimt..... 80
Døden — og hvad der følger	Vær glad..... 80
efter..... 75	